

ნიჟანი

№ 20 1934 წ. ფანი 40,
საქართველო

ზოგიერთ ადგილებზე სკოლების შეკეთება კიდევ არ დასრულებულა.
(გაზეთებიდან)

სახკინძმრეწვის რეჟისორი—თბილისიდან ჩამოვედით, დანგრეული შენობები უნდა გადავიღოთ ახალი კინოსურათისათვის.

სასოფ. საბჭოს თავჯდომარე—სამწუხაროდ ჩვენს სოფელში მარტო ერთი სკოლაა.

საპარტუზო ნიჟანი

სასაქონლო ჩინების, ანუ იმპერიალიზმის, როგორც თხრობა, მხრობა და ვერ ამოსახილავს

დაკარგული ენთუზიაზმი

„ნიურნბერგში პიტლერი ვა-
მოვიდა ოცდასუთათასი ნაციონა-
ნალ - სოციალისტ ქალის კრებაზე
და ვანაცხადა, რომ ქალთა საკით-
ხში ნაციონალ - სოციალისტების
პროგრამა გამოიხატება ერთ მუხ-
ლში: „ბავშვები“. (გაზეთი **მე-
დანი**).

როდესაც პიტლერმა ტრიბუნა-
დან გადახედა ამოდენა ქალების
კრებას, თვალები აუჭრებოდა. ეს კი-
დეც არაფერი, მაგრამ როდესაც ცხვი-
რში მოხვდა გერმანული ფირმების
„პიეგრა“ და „ჰობიგანის“ ნელსაცხე-
ბელთა სურნელები, ფრანგულ მე-
ტოქე ფირმა „კოტის“ ნელსაცხე-
ბის სურნელებში არეული, — მას
თავბრუნ დაესხა.

რა და რა აზრებმაც გაუღელვს
თავში ამ დროს პიტლერს, ძნელია
მათი გადმოცემა ერთ პატარა ფელე-
ტონში, მით უმეტეს, რომ თვით პიტ-
ლერს არ გამოუთავარებია ისინი.
ამიტომ აღენიშნავ მხოლოდ იმას,
რაც მის მიერ ხმამაღლა იყო გამოც-
ხადებული:

„ომის საწარმოებლად საჭირო
ყოცხალი მასალის დამამზადებელი
ფაბრიკა, — აი, რას წარმოადგენს
ეს კრება!“ — გაიფიქრა პიტლერმა
და მგზნებარე სიტყვებით მიმართა
ქალებს: — „ქალთა საკითხში ნა-
ციონალ - სოციალისტების პროგრა-
მა გამოიხატება ერთ მუხლში: —
„ბავშვები!“ ჩვენი პარტია გავალბებთ
თქვენ, არიელ პარტიოსან ქალებს, ამ
მუხლის უნაკლოდ შესრულებას,
რაც შეიძლება მოკლე ხანში!“ —
დაბოლოვდა პიტლერმა თავისი სიტ-
ყვა.

ვინაიდან კრების უმრავლესობას
შეადგენდნენ ხანგადასული ქალიშვი-
2

ლები, რომლებიც სწორედ ამ საგან-
ზე ოცნებობდნენ უძილოთ ვატარე-
ბული მრავალი ღამეების გაძივლო-
ბაში, ამიტომ მათ აღტაცებას საზ-
ღვარი აღარ ქონდა და მზორვალე
ტაშით შეხვდნენ პიტლერის სიტ-
ყვებს.

კრების დაშლისთანავე შეუდგნენ
ქალები პიტლერის დავალების პირ-
ბათლად შესრულებას, და იშვიათი
მათგანი, ისიც მხოლოდ ძალზე მა-
ხინჯი, დარჩა პირშივე ამ საქმეში.
ქალების ასეთმა მზორვალე გამო-
ძახილმა პიტლერს კიდევ მეტად
აღუძრა სურვილი მომავალ ომისა-
თვის მზადების...

ომის მსურველი თუმცა ბევრი
იყო, მაგრამ მისი ხელსაყრელი შე-
დეგის იმედი არავის არ ქონდა.

დიდი ვიღვავლანითა და ჭაპან-
წყვეტით გაატარა კიდევ ერთი წე-
ლი ნაციონალ - სოციალისტურმა

ითავრობამ და იცევ შეიკრიბა ნიუ-
რნბერგში ყრილობა, ხალხისათვის
ახალი დაპირებების მისაცემად.

უნლაც გამოვიდა პიტლერი სიტ-
ყვით მრავალრიცხოვან ქალთა კრე-
ბაზე, უნლაც აუჭრებოდა მას თვა-
ლები და თავბრუნ დაესხა სურნელე-
ბისაგან, მაგრამ ეს სიტყვლე და სურ-
ნელება არ გავდნენ შარშიდგოს.

პიტლერი მეტად გაოცებული იყო
მითი, რომ ყველა დამსწრე ქალს
ხელში ეჭირა შეხვეული რაღაც
მოძრავი ბოხია. ამ ბოხიებიდან გა-
მომდინარე ხმაურობიდან და სურვი-
ლებიდან დარბაზში ყურთა-სმენა და
ყნოსვის საშვალება აღარ იყო.

ბევრ ქალს გაეხსნა მკერდი და
ჩაეჩარა პირში ბოხიაში გახვეულა
მტირალა ჩელო ბავშვებისთვის ძუძუ,
მაგრამ პატარა არსება მაინც არ
ცხრებოდა, რადგან დედის დამკვანარ
ძუძუში ის ვერ პოულობდა საკვებს.

გ ა მ ო ც ლ ე გ ზ ი

(აქ მოყვანილი ფაქტი აღებულება ჩვენი ცხოვრების სინაძღვილიდან. სცე-
რა წარმოადგენს ერთ-ერთ უმაღლესი სკოლის სასწავლო ოთახს. უმაღ-
ლეს სკოლაში „მისალები“ ახალგაზრდები გამოცდას აბარებენ ქართულ
ენაში)

- ლექტორი:—ქვიშვილი გერასიმე
- გერასიმე:—აქა ვარ.
- ლექტ.:—საიდან ჩამოხვედით?
- გერას.:—ტყიბულიდან.
- ლექტ.:—აბა, მითხარით, ვინ იყო ნიკოლოზ ბარათაშვილი.
- გერას.:—ნიკოლოზ ბარათაშვილი... ნიკოლოზ ბარათაშვილი ნყო.
- ლექტ.:—რა მოხელე იყო?
- ხმები პარტიდან:—მწერალი, ბიჭო, მწერალი!
- გერასიმე:—მწერალი ამხ. ლექტორო.
- ლექტ.:—რა დისწერა?
- გერ.:—(ღუმს)

„ანმარტა“

— ვის მარხავენ, მოქალაქე?
— აი, იმას, კუბოლი რომ თიქვთ!

ლინი

მედიცინის მუშაკები და მათი მშობლები

რძეს.
ჰიტლერის გამოჩენაზე ტაში არ დაუკრავთ, რადგან არაგის საამისო არც განწყობილება და არც თავისუფალი ხელები ქონდა.
ამ გარემოებამ ყველაზე უფრო აუ რია დავთარი ოვაციებს მიჩვეულ ჰიტლერს.
წინდაწინ დაძაბებული მისი სიჩყე სრულებით აღარ შეეფერებოდა ანუთ აუდიტორიას და სხვა, უფრო მიზანშეწონილი სიტყვებიც უპირატესობაზე ყველა დანარჩენ

ველარ მოეგონებია დაბნეულ ორატორს.
ამდენი ათასი ჩვილბუნიათი ქალები კი ელოდნ ჰიტლერისგან მისი დავალების პირნათლად შესრულებისათვის სასყიდელს, მაგრამ ამოად!
ჰიტლერმა დაიწყო თავისი სიტყვა მაღალი ფრაზებით არიული მოდგმის ქალების ღირსებაზე და მათ

სხვა მოდემის ქალების წინაშე, მაგრამ ცხადად ემჩნეოდა, რომ ეს არავის არ აკმაყოფილებდა.
ერთ წუთს შეჩერდა ჰიტლერმა სიტყვისთვის უფრო შესაფერი მასალის მოსაფიქრებლად.
ამ დროს აუდიტორიიდან მოისმო რამდენიმე ვაკაპასებული ქალის ხმა:
— ლათიებს თავი დაანებე და იმაზე გველაპარაკე, თუ ეს ბავშვები, რომელთა შობის შეკვეთა შარშანდელ კრებაზე მოგვეკი, რითი ვკვებით, როცა ლუკმა პური და კართოფილი არ მოგვეპოება საკუქნაოში!
ამ რამდენიმე ვაკასი ქალის ხმას შეუერთდა მთელი აუდიტორია და ასრულდა წარმოუდგენელი ურიპულო.

ხმები:— მოთხრობა!..
— ძერანი!..
— ბედი ქართლისა!..
— მტკვრის პირას...
გერას. (თამამად)— იმან დაწერა მოთხრობა „ვერანი ბედი ქართლისა“
ლექტ. (ღიზჯად. არაგითარი განცვიფრება არ ეტყობა) როდის, სად?
გერას.— მტკვრის პირას ამბ. ლექტორო!
ლექტ.— მიბრძანდით, თავისუფალი ხართ!
გერ.— (ამხანაგებს ვადუწურულებს) ვადავრჩი! ფრიადზე ჩავბარე!
ლექტ.— გვარცნავა სიმონ.
სიმ.— აქა ვარ.
ლექტ.— საიდან ხართ?
სიმ.— ჩხოროწყუდან ამბ. ლექტორო.
ლექტ.— რა იცით ყაზბეგის შესახებ?
სიმ.— ყაზბეგი ჩვენგან მოზარებული არის ჩვენს რაიონს უფრო იალბუხა ემბრობა.

ჰიტლერი მთლად დაიბნა, სათქმელი სიტყვაც ვერაფერი მოსძებნა, ჩამოვიდა ტრიბუნიდან და ჩქარი ნაბიჯით მიამურა გასავალ კარებს, მაგრამ დახეთ მის უბედურებას!— გამწარებულმა დედებმა მსწრაფლ დაუარეს თავი და გასავლელ დერეფანში წინ დაულაგეს ბოხჩბში ვახვეული ჩვილი ბავშვები, რისგანაც მთელი გორაკი დადგა. — რომელსაც ურცხვად ვადაბიჯა ჰიტლერმა და ვაეშურა სხვა კრებაზე ახალი დაპირებების მისაცემით.

საქსა-ოქსა

საქსა-ოქსა
საქსა-ოქსა

ანუ როგორ იკაფავს ზოგჯერ გზას ხალხურული ნაწარმოები

(გადმოკეთებულია)

ავტორმა პიენა
დასწერა ხუთ აქტად;
ხელად გამოაცხო, —
ყო არ გადააკვდა
გამოაცხო იგი
რალაც ორ კვირაში
და მთავლიტისაკენ
გაქენდა, ვით რაში.

დადგინათვის სურდა
ხაჭირო ნებართვა,
რეპერტოლის წევრმაც
შრომა ჩამოართვა
და პიენის ავტორს,
ამრდებით სავსენ,
შეორე დღეს მან
შუახუხა ასე:

„უფროშიათ, გეტუობათ,
მაგრამ ნაშრომს ეტუობათ
ხაცხა
რაცხა
ნაკლიათ
რაცხას
რაცხა
აკლიათ...“

ხალაც გადაუხვიეთ,
რალაც ბუნდოვანია;
რომელილაც შენს ფაქტებს
ფაქტები სჯობს სხვანია.
რაცხაა მიუღებო
ერთი სიტყვით, შენც ზედები —
ხაცხა
რაცხა
ნაკლიათ
რაცხას
რაცხა
აკლიათ...“

შრომა რომ არ დაიღუპოს
და საქმე რომ არ წახდეს,
რეკომენდს თხოვს ავტორი რომ
თანაავტორი გახდეს.

ეს უნდა მასაც
ხაქმე „გამოსწორდა“
და ავტორი ორი
ვარბის რეუისორთან.
წაიკითხა რა პიენა
დინჯად რეუისორმა,
ეს პასუხი მისგან „მისი“
მოისმინა ორმა:

„უფროშიათ, გეტუობათ,
მაგრამ ნაშრომს ეტუობათ,
ხაცხა
რაცხა
ნაკლიათ
რაცხას
რაცხა
აკლიათ...“

ხალაც გადაუხვიეთ,
რალაც ბუნდოვანია,
რომელილაც თქვენს ფაქტებს
ფაქტები სჯობს სხვანია.
რაცხაა მიუღებო
ერთი სიტყვით თქვენც ზედები —
ხაცხა
რაცხა
ნაკლიათ
რაცხას
რაცხა
აკლიათ...“

ხაფრთხე ისევ გამონდა
და საქმე რომ არ წახდეს
თხოვეს რეუისორსაც რომ —
თანაავტორი გახდეს.

ეს უნდა მასაც
გამოსწორდა“ ხაქმე,
მაგრამ მაინც წერტილს
ჯერ ვერ დავსვამ აქ მე:

სხვაც მბრძანებლობს თეატრს
რეუისორის გარდა,
და ზოგან მთელ საქმეს
პრემიისარი მართავს.

მართავს შერე იცით
ხშირად როგორ მართავს?! —
მის უკაპრიზოთ
არ იწვევა ფარდა!

ხაქმის ხადღერძელო
ჯერ „ჩახუხენ“ ერთად,
შემდეგ გაეშურენ
დასის პრემიერთან.

შოგრძო ხავარძელში
იგი გაიშხლართა
და ხამივე ავტორს
ამ სიტყვით მიმართა:

„უფროშიათ, გეტუობათ,
მაგრამ ნაშრომს ეტუობათ
ხაცხა
რაცხა
ნაკლიათ
რაცხას
რაცხა
აკლიათ...“

ხალაც გადაუხვიეთ
რალაც ბუნდოვანია;
რომელილაც თქვენს ფაქტებს
ფაქტები სჯობს სხვანია.

რაცხაა მიუღებო...
ერთი სიტყვით, თქვენც ივადებოთ
ხაცხა
რაცხა
ნაკლიათ
რაცხას
რაცხა
აკლიათ...“

შრომა რომ არ დაიღუპოს
და ხაქმე რომ არ წახდეს
რემიერთაც შეთხოვეს, რომ
თანაავტორი გახდეს

გაეკაფა ირულად
აწ პიენას გზანი,
ველარ შეაფერხებს
ველარ ზარბაზანი.

პრემიერი უშვებს
ხელად, პრემიერად!
ოთხ ავტორის ხაქმეც
მიღის „მშვენიერად“.

დაიღვა პიენა;
ხალხი მოღის ჯარად,
გარედ დარჩენილებს
გული გაეზარათ

მაგრამ დამსწრეთ გულსაც
შეგება ველარ ავსენს,
და ანტრაქტებს შორის
ბახო-...“

„უფროშიათ, გეტუობათ
მაგრამ ნაშრომს ეტუობათ
ხაცხა
რაცხა
ნაკლიათ
რაცხას
რაცხა
აკლიათ...“

ხალაც გადაუხვიეთ,
რალაც ბუნდოვანია,
რომელილაც მათ ფაქტებს
ფაქტი სჯობდა სხვანია.
რაცხაა მიუღებო
ერთი სიტყვით ჩვენც ვხვდებით

ხაცხა
რაცხა
ნაკლიათ
რაცხას
რაცხა
აკლიათ...“

მოდუსა.

ამ „სკოლის ბინა“-ს, თქვენი თქალის წინა,
სადაც გარდა თვითონ სკოლის, ჭამა ასე ამხს ბინა

„გულჩახვეული“

ერთ მოჭალაქეს მცირე ხელფასი ჰქონდა მაგრამ მაინც მდიდრულად და ფუფუნებაში ცხოვრობდა.
ვერაინ ვერ გაუგო ასე ხელგაშლილად რითი ცხოვრობდა.
ერთ დღეს ზიშოაღნიშნულა მოჭალაქე უცრად გიდიცვალა.

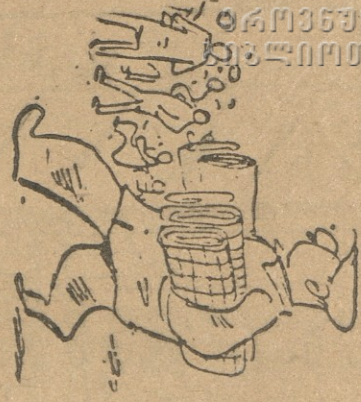
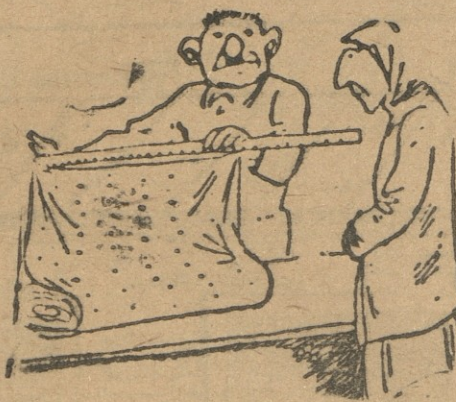
დაესიენ ცხედარს ეჭიშვია დაესიენ, მაგრამ ვერაინ ვერ გაიგო მისი გარდაცვლის მიზეზი.
— გულჩახვეული კაცო იყო! — თქვა ჩულგარჩილიმა, მეზობელმა: — ცხოვრობდა და, კაცმა ვერ გაუგო რითი ცხოვრობდა, გადიცვალა და კაცმა ვერ გაუგო რითი გადიცვალა!

გულგაჩხილი

— შვიდმოქმედებიანი პიესა უნდა დაწერო!
— რატომ შვიდიანი? მაყურებელი მაინც არ გეცოდება?
— იმიტომ რომ ექვს მოქმედებას ამოშლიან ერთხ ჩაუმატებენ და ორი მაინც დარჩება!

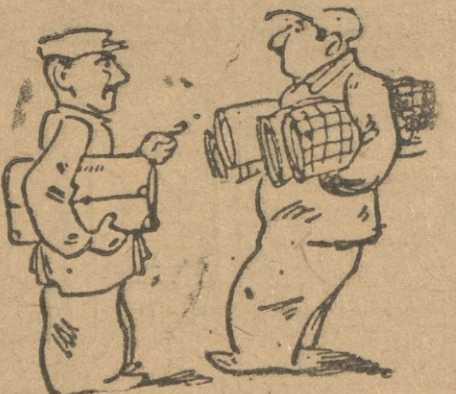
ქობულეთში გამაგზავნენ,
დახვეწება გულით მსურდა,
მაგრამ ჩემი ოცნებები,
გაქრა—გული დამიწულულდა,
დახვეწების მაგივრად
ორ დღეა ძლივსა მოვიცადე.
აქვე ავსწერ სწორი საზით,
რაც ვნახე და გამოვცადე—
დახსხვეწებელი სახლის,
დერეფანი გავიარე,
მარჯვნივ — პირველ „ბალატაში“
დასაწოლად შევიარე.
მაგრამ მაინც ვეღარ მივწვდი,
დახვეწების ნანატრ წადილს,
მე კი არა თითქმის „ნაშნიც“
ვერ იშოვის შიხინთ აღვიღს.

გავიფიქრე: „დამსალარო“
რას მიკეთებს, ან რას შეტება,
დახვეწებით მოვოს „შვება“?
ხინათლევ ნულარ მკობავთ,
ჯოჯოხეთის მსგავსად ზნელა,
დერეფანში ვერ გავივლი
კისერს ტეხს თითქმის ყველა,
და ასეთი საკციელი,
„დამსალაროს“ დავუწუნე,
ვსთქვი: ამ სახლში ხომ არ არის
„მეთორმეტე“ საუკუნე?!
ვკითხე მუშებს: ნუ თუ ვინმემ
აღარ აღძრა ხაჩივარი,
რომ აქ თქვენთან არც ხიმართლედ
არც წესრიგი აღარ არი?..
მიპასუხეს: როგორ არა
ყველა ხივის აქ მოხული,
რადგან „მუშაკი“ მოქმედება
წრეზედ არის გადასული.
მაგრამ „უფროსს“ ასე უთქვამს:
ვინც მოვიდეს, რამე მკითხოვს,
მე ხაჩივრით იქ თვლილსში.
„კაბინეტში“ მიმავითხოვს.
ასე უთქვამს ლაფანაშვილს
„დამსალაროს“ თავმჯდომარეს,
და „მუშაკთან“ რას გახდებო,
როცა „ღმერთი“ ხელს აფარებს?!

ნიკო „საქმეს“ შეუდგა,
კაცი „ალალ-მართალი“,
მომხმარებელს ჩვეულებრივ
„მითზონა“ ფართალი.

„მუშაობა“ დასოულდა,
მუშკობიდან გავიდა,
და მხიარულ მიმიკით
შავ ბაზრისკენ წავიდა

გზაზე შემოეყარა
კონტროლის ინსპექტორი:
კითხა: — რა გაქვს?! ხად მიგაქვს?!
და შეუცვალა ფერი.

პროკურორთან გაგაგა.
დაუზნელა თვალთა,
ეს „მგზავრობა“ უულიკურ
ზონა-წონის ბრალია.

ბაღის გამგე—აგრონომი
ლომინაძე ზაქარია,
მულამ ზღვაში დაცურაობს
არც აშინებს „ზამთარია“,
ეჭ არაფერს არ გვიკეთებს
თვითნებობს, თავგახულია,
ვხლაც ტყვილა ნუ კითხულობთ,
საბნაოდ წახულია.
ხან თამარას აცურავებს,
ხან ბერტას და ხან კი „ლილის“,
თუ რაისა მათ ჩამორჩა,
დაკოდილი გულით ხტირის.
გავიფიქრე: ლომინაძე!
უნდა გითხრა ნათლად სწორი,
შენ არა ხარ ჩემო ძმით
ეჭ შავი ზღვის „ინტერუქტორი“,
„დახსხვეწებელი“ სახლი
შე ასეთი არ მინახავს,
„დამსალაროს“ მოქმედება
დამიგვია — და მიძრახავს.

“სახელთა მახათი ა ოთხ ათასა“...
ანუ გეცნიერული „ვივლინი ა“ ვიათურაში

ქიათურელმა ექიმმა დავით სანიკიძემ გადასწყვიტა მეცნიერული მიზნით ევროპას გამგზავრება. ამაზე მან იძინი იფიქრა, რომ თითონაც დასწულდა. რა უნდა ქნას ავადმყოფმა ექიმმა? ამის შესახებ გენიოსი პოეტი შოთა რუსთაველი შემდეგ რეცეპტს იძლევა:

„რა ენში დასწულდეს, რა გინდ იყოს საქებარი;
მან სხვა ინმოს მკურნალი და მაჯისაცა შემტყობარი...
სხვამან სხვისი უკეთ იცის სასარ გებლო საუბარი...“

ამიტომ ექიმმა დავითმა მაჯის შემტყობართ ინმო რაიჯანჯანყოფილების გამგე ეჭ. წერეთელი, რომელმაც დავითს წამალი ოთხი ათასი მანეთი მეცნიერული სამივლინებო გამოუწერა.

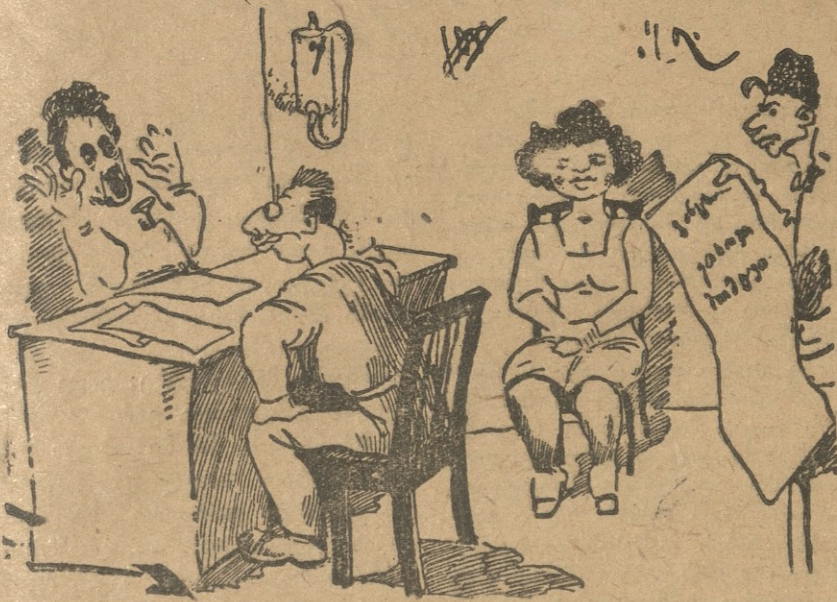
ავადმყოფი უკებ მოკეთდა:
ზე წამოჯდა გამგისაგან კაცი დია მოლიოდა,
ახარებდეს „წამოჯდაო“, სიმონიკა¹⁾ გამოჩნობდა,
იასონ²⁾ რბის ფეხშიშველი, აპოლონი³⁾ უკან ხტოდა,
ვალოდია ვეშაპიემ არ იცოდა, რას იქმოდა.

შეიქმნა დიდი სიხარული და რაღაი ოთხი ათასი საუტხოეთო სამივლინებო მართლაც მიღებული აღმოჩნდა, იქვე ვაი ხნა თათბირი.

- მაშ მიდიხარ ჰა?
- გეტოვებ ხომ?
- უ ბიჭო გერმანიაში თუ გეიარო, ბარელამ იგი ფაშისში წამარცხე და შე

ლაფანაშვილს უნდა ვუთხრა:
ნუ აძინელებს საქმეს ადვილს,
თორემ ასეთ შემთხვევაში
სხვას გადავცემო იმის ადვილს.

1) სიმონიკა კაპანაძე, 2) იასონ ცაყციყე, 3) აპოლონი ბარამიძე.

- როგორ შეიძლება ვერ წარიმბიდგენია ნუ თუ თქვენ ავად ხართ? არ მჯერა! კაცი მხივით ხარ! ვეფხვით გამოიუღრებო! დავიჯერო? ტყუილია! ვერ დავიჯერებ!
- გეუბნები ავად ვიყოფები.
- მაინც რით ატყობთ! რა ნიშნები გავთ ავადყოფობის?
- უძილობა! აგერ მესხუთე მოხსენებას სწრები და ვერც ერთზე ვერ დავიძინე!

- წამოდ.
- აა შე აცო დათუნე, რა ჭკუით იქნები!
 - მშვიდობით ჩემო დათუნია...
 - ბევრი კრემლი დილიგარა კხადია—ამა ოდ, რადგან მეცნიერული მივლინება გადაწყვეტილი საქმე იყო.
 - როგორც წესია, მივლინებულს ჭიათუ რაშივე გაუმართეს გამოსათხოვარი ვახშამი, თამაღობია სიმონიკა კაპანაძე.
 - აჲ რომ, უსურგოთ მშვიდობით მგზავრობა ჩვენს ძვირფას დათუნისა...
 - შოდი გაცოცო ერთიც...
 - ამ აკამისით.....
 - ერთი ატყვიით, მოგესხენებით ჭართს ლი სუფრა
 - მეორე დღეს მივლინებულს და გამ ცილებლებიც სხვაგან ვადიპატიფეს
 - ამ ჰაწილი ყანწით უსურგოთ მეცხეი რების მწვერვალებზე ასკუბება...
 - შოდე ერთიც ჩაპრო შტო...
 - მესხუთე დღეს დათუნიმ თითონ გამარ თა გამოსათხოვარი სადილი
 - ამ პატარა ჯამით....
 - ჭიათორის ყოველი ჰინჯი რომ გამო ილია, გამოსათხოვარი კაპანაძე პერიფერიას მოედო.
 - სიმოკა დღეს აბვიტორშია სადი ლი.
 - ვალოლია, თეჭესმეტში საჩხერეში ვართ ვახშამზე!
 - აზოლონ არ დაგავიწყდეს, იმ თვე ში კალვათაში ექიფობთ!
 - იასონ, მისამე კვარტალში დღეს თას უნდა ვესტუმროთ.
 - სოფლები: უღნთა, საჩხერე, სხვიტორი, კალვათა, ჩინა და სხვები აქტიურად მხებენ მივლინებულის გამოსათხოვარ კამ პანიაში.
 - ერთი კიდევ!
 - საყოვლადმშობლო!
 - მშვიდობით მგზავრობის!
 - ჭიათორის მივლინებულის ირთხელ ჯო დეგ ჩაინსინის ძველი დრო.

გამოსათხოვარი კაპანაძე, რომელიც 1933 წელს დაიწყო, ჯერ კიდევ არ დასრულებულა; დასრულდა მხოლოდ წიგნი, რომელიც გამოყვანილია „სახელითა მათისა“

ძველს ცხინვალს ცნობადა
აწ სტალინიად,
გაშენებულა
ლიახვის ბირად,
როცა ვეწვეთ
იყო ხალაო.

გრილი ნიავი
ჭროდა ხაამი
ავტომობილით
მგზავრობამ ჩქარმა,
მიწვე-მოწვევამ
დარტყვამ მაგარმა—
(როცა მგზავრები
„შვებით აღხავე“
ორი უსურგს მაჯდა
და ერთიც თავზე!)—
ვერ შემიცვალა
გუნება დიდად,
სხვათა სიბრაზეს,
ვუცქერდი მშვიდად!

მოფერს ვუთვლიდი
მადლობას გულთ
რომ ცოცხალი ვარ
და მიღვას სული!

როცა სასტუმროს
შევაღე კარი,
ქურებს ფარავდა
ბნელი საწარი,
შორით ისმოდა
„ყიყინი წყნარი“
იყო კონცერტი,
ზაყაყთა ჯარის!

ვფიქრობდი—დადლილს
მიშველის ძილი,
(რა კარგი არის
ოცნება ტკბილი)
ამ დროს, უცერად
კაცო ახმახი,
წითელ თვალებით,
მრისხანე ხანით—
გამომეცხადა
და მითხრა მკვანდე:
— „თქვენე ბილფთო
აბა, გვანახეთ!“

და შეიფხანა
ხელით მან თმანი
მითხრა—ჩამოდი
ერთი თუმანი!
—სუტკაში“ ტაქმა
ახეა ჩონი,
და გამ გავარუ
ნაში ზაგონი!

სსკოლის მოხედავა

ბევრს ანე ჰგონია, რომ სახელის მოხედავა მეტად ძნელი საქმეა და ამიტომ არც კი სცდილობს მოჰკადოს ხელი რაიმე ისეთ საქმეს, რაც მას სახელს მოუხედავს.

ასეთი შეხედულება სრულებით არ არის სწორი და მას ბევრი შეჰყავს შეცდომაში.

სინამდვილეში კი სულ პატარა უმნიშვნელო რამეთი შეიძლება ხშირად კაცმა უკვდავი სახელი მოიხედავოს. მოვიყვანოთ ორი-სამ მაგალითს და ღრმად დარწმუნებული ვარ, რომ თქვენც დამეთანხმებით ამაში.

თბილისში, გერის და ახლა ილბაჭიძის დაღმართის დასაწყისში, ორი-სლაც არსებობდა ვინმე ზემელის აფთაპი.

დიდი ხანაა, რაც არამც თუ აფთაპი, მისი შენობაც აღარ არის საბჭოთა ხელისუფლების დამყარების შემდეგ ქუჩა გაფართოებული იქნა იმ ადგილას, სადაც ამ აფთაპის შენობა იმყოფებოდა და ეხლა იქ ტრამვაის და ომნიბუსის ვაგონები ჩერდებიან. დაღმართსაც სახელი გამოეცვალა და ვიღაც უცნობი ქალი ვერას მაგიერ ცნობილი რევოლუციონერი — ტერორისტი არკადი ელბაჭიძის სახელს ატარებს.

მიუხედავად ასეთი ძირ-ფესვიან ცვლილებებისა, ზემელის პოპულიარული სახელის აღმოფხვრა შეუძლებელი, შეიქნა ამ ადგილიდან! ვერავის ვერ მიაგნებთ და ვერაფერს ვერ იბოვით ამ მიდამოებში ისე, თუ ზემელის გვარი არ ახსენეთ!

ეს უკვდავი სახელი ზემელმა იმით მოაპოვა, ალბად, რომ არ ყოფილა შემთხვევა ვინმე მოწამლულიყოს მისი აფთაპიდან გატანილი წამლით, რაც არ შეიძლებოდა თქმულაყო სხვა აფთაპების შესახებ, — შორსა და ვათავდა! — ასეთი წერილმანი რამეთი მოიხედავა უბრალო მეაფთაპემ უკვდავი სახელი!

ნეორე მაგალითი — ლალიძის წყალი! რამდენი ხანია, რაც ის შენობა დაიწვა, სადაც მიტროფანე ლალიძე ამზადებდა და ყიდდა გემრიელ ლიმონაისს, მის ადგილას ამართულიც ახალი საუცხოვეო შენობა ჩიგნი კავშირგაბმულობის დაწესებულებების (რომ ლიც გვიმწარებს ცხოვრებათაღის უხირო მუშაობით), მაგრამ ლალიძის სახელი ვერ წარჩეხა ამ ადგილიდან თვით ნატახტარის ანკაჩა ციგმა წყალმაც კი!

კიდევ მაგალითი — მცხეთის ბუფეტის ნამცხვრები (ალარას ვამბობთ ზახარ-ზახარიჩხე. — სხვა მაგალითებიც კმარან!). მცხეთა, ერთ დროს საქართველოს სატახტო ქალაქი, ბევრი რამეებით იყო შისამჩნევი, მაგრამ უკანასკნელ ხანში მან ჩაჩოდილა წარსული თავისი გემრიელი ნამცხვრებით რკინის გზის სადგურის ბუფეტები!

მცხეთის ნამცხვარს ზახარ-ზახარიჩხე კალმახები, მცვრიანი მწვადები, — მუხრანული ღვინის დაჭანებათ და ქორფა მწვანილიც ვერ უწევდებრეტოქობას!

ვახსოვთ თუ არა, როგორ დაიცვლებოდა თითქმის მგზავრებისგან ვაგონები და როგორი ყრამულით გაგზავრებოდნენ ყველანი ბუფეტისაკენ, რათა რამდენიმე ცხელ-ცხელი აკვიკვორის ნამცხვარი ეგდოთ ხელში პირის ჩასაკოკლოზინებლათ?

ვახსოვარი გაგლინა ჰქონდა ამ პირამცხებს მგზავრებზე: ვინც მატარებლის გასვლამდე ვერ მოასწრებდა მის ყიდვას, მას მეზობელი მგზავრი, ხშირად სრულიად უცნობიც კი, კეთილი ღიმილით მიაწვდრდა თავის ულუფიდან, — თითქოს იმ განზრახვით — აი, ნახე, ჩვენს მცხეთაში როგორ გემრილო ნამცხვარს ამზადებენო!

ამ დღეებში მომისდა გავლა მატარებლით მცხეთაში, მარა ერთი კაციც არ შემიძინე ვაგონიდან ჩამოხტარი და ბუფეტისკენ მამავალი. ვაგონში მსხდომნი კი პირზე ნერწყვ მომდგარი იგონებდნენ აქაურ ნამცხვრების გემოს!

ნაცხეთის სადგურის ორი ბუფეტის ღია კარ-ფანჯრებიდან გამოიხურებოდნენ გაქონილ ხალათებიანი თანამშრომლები და ზანტად იგერიებდნენ შემოხვეულ ბოზებს. ცხადია, რომ რკინის გზის ბუფეტ-ტრესტის ხელმძღვანელები ვერ იხვეჭენ შაქლად სახელს!...

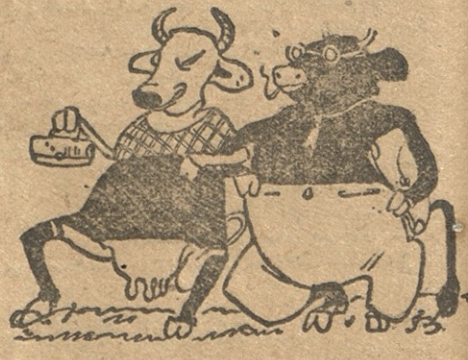
ს. თ.

დაიხნა

- აქ ისეთი ქანდაკებებია, ბავშვებო რომ თქვენგან მათი ნახვა არ შეიძლება.
- რომელია?
- ახლავე გაჩვენებთ!

ძმირფანსა და კვრიფსი

- საუცხოო საწამთრო პალტო ვეყიდვ. მატრია თუმცა უხეირთა მაგრამ მაინც კარგია: ხუთასი მანათი მივეცი: საყელი აქვს ძვირფასი.
- საყელი კი არა აქვს ძვირფასი საყელი: ქონია ძვირი ფასი!

- ამბობენ, რომ ჩვენმა პატრონმა თევზს დამზადების გეგმა ვერ შეასრულაო.
- რა მიზეზითო?
- იმიტომ, რომ თავში აქვს თევზის ნახულიო.

- რით შეგძლიათ დამტკიცოთ, რომ დედა მიწა მრავალია და თავის ღერძის გარშემო ტრიალებს?
- დედას გეფიცებო, თუ ნამდვლად მრავალია და თავის ღერძზე ტრიალებს ისე, როგორც ბაბუაჩემის აჩანა ურემი.

წინად პირველი ატყვივებისთანავე იძრობდნენ კბილებს გაზეთით.

— საკმელო იყოს ის, დანარჩენი კბილებითაც დავცოხნი! — ამბობდნენ მაშინ.

კბილი აღამიანს მარტო იმიტომ კი არა აქვს, რომ საკმელო დაღუპოს, არამედ იმიტომაც, რომ უნას კბილი დააჭიროს და ცუდი რამე უნამ არ წამოაყრანტალოს...

— იმიტომ აქვს, რომ აი, აი უბინოს! — გამიგონია თუ წამიკითხავს სადღაც.

— თეთრი კბილა, შავი გული, — ამბობს თქმულება და ამ თქმულებას იმყარება ბურჯუაზიული დიპლომატია.

მაგრამ მიუხედავად ყიფლა ამისა კბილებს ჩვენში რაჯომაც ნაკლები ყურადღება იქცევა. წარმოიადინეთ, რომ შუბუჭი მრეწველობის კომისარიატიც ამოხად იგდებს კბილებს — ბაზარზე იშვიათად უშვებს კბილის ჩოთქსა და ფხენილს.

მაგრამ ყველა ეს წილადობილა არის და მისი წაჯიბება არა იყო საჭირო და სავალდებულო. თქვენ შეგეძლოთ პირობები აჭიროთ და იყყოთ.

ის იყო ვეჯდებოდა სკაში და გქმნა ხელში მოიძარჯვა იარაღი, რომ ყბანეტში შემოვარდა აქვეითინებული მანდილოვანი.

— აჰო, მიშეგლო, გვედები კბილის ტკივილით!

შე აღვილი დავუთმე და მანდილოსანი სავარძელში ჩაჯდა.

— როდის ატკივდათ?

— დღეს შეოთხე დოდა... ისე მტკივდა, რომ თქვენთან მოსვლაც ვერ შეიძელი!

— გააღეთ პირი!

ახლად შეღებილი ტუჩები ერთმანეთს დაშორდნენ და გამოჩნდნენ კბილები.

— რომელი კბილი გტკივდა?

— აი ისინი! — და ახლად მანიკურ

გაკეთებული, შეღებილი გრძელი ფრჩხილებით ქალმა ექიმს პირში უჩვენა რამდენიმე კბილი, რომელშიაც საკმელის ჩარჩენილი ნამცეცხვით გაიგებთ — თუ რა კიბი ჰქონდა მირთმეული მას.

— ამდენხანს უნდა მიგემართათ ექიმისთვის! — უთხრა ექიმმა და რეცეპტის წერას შეუდგა.

— როგორ! თქვენ არ მიმკურნალებთ? — გაკვირვებით შეიკითხა ქა-

ლი და თავის გაკვირვების სახეზე დასაჭერად სარკეში ჩაიხედა. ჩაიხედა და ახლად დახუჭუჭებოლი თმა შეისწორა, ტუჩებზე საღებავები თითოთ გაისწორა, ჩათვალა თავისა ტანადობა და ისევ ექიმს მიუბრუნდა: ექიმო ისეთი წამალი გამომიწერეთ, რომ მალე მომიჩინოს კბილი, თორემ ვეცდები, აღარაფრის თავი აღარა მაქვს!

— ჯერ ამ რეცეპტის მიხედვით იაქიმეთ და შემდეგ მოით ღემთან.

ქალმა რეცეპტი გამოართვა და წავიდა.

— პანლურის კვრით უნდა გააგლო ასეთი დედაკაცი. — მითხრა ექიმმა — ტუჩებს შესაღობად. ფრჩხილების გასაღვად და შისაობად, თმის დასახუჭუჭებლად დროს ნახულობს. ტკივლებიც ავიწყობა, ხოლო იმისთვის კი ვერ მოუკლია, რომ ჩოთქითა და ფხენილით კბილები გააწმინდოს!

— იფთიაქში რეცეპტი წარადგინა. საპარფუმერიო განყოფილებაში გაგზავნეს.

მის გაკვირვებას საზღვარი არ ჰქონდა, როცა მას ახლის ჩოთქი და კბილის ფხენილი მოუტანეს.

ბრაზი და სირცხვილი პირველად ორივე ერთად იგრძნო ქალმა.

ისელი

ნიანგი: გაგისწორდი მუქთახორავ, ბურჟუაზ და გრაფო, აწ შენ უნდა გაგისწორდე ფოსტა-ტელეგრაფო!

— რომელი პარტიის ხარ?
 — შენი პარტიის.
 — შენ რა იცი მე რომელი პარტიის ვარ?!
 — ჩემთვის სულ ერთია: ხელში სამართებელი ვიჭირავს და სხვა პარტიის როგორ ვიქნები?!

ახალი გამოგონება კრიზისის გასა დაღოფვილი სახის მზიარულ გამომეტყველების მისაცემად. იყიდება იაფად და ნისიად!

როზენბერგი შერკაზმა...

„საწყალო“ მილიონერი

გერმანიაში ფაშისტი როზენბერგი დაავალავი მოუწოდებენ ხალხს რაკიულ ომი („ზა რუბ.“).

როზენბერგი იკაზმება თოფითა და ჯინჯილითა, ავალავი წინ მიუძღვის ბუკითა და წინწილითა ფიქრობს ხალხი ამოხოცოს მახვილით დ. შიმშილითა, ვინც კი ხედავს ამ თამაშას ყველა კვდება სიცლითა.

კალიფორნიული მილიონერი ააოი ბირშე ნი ლოს ანელოს პახლობელ ტყეში ცხოვრობს საშუალო საუკუნეების დროინდელ განდგვილივით არის ჯაკუელი და ნახევრად ველურ ცხოვრებას ეწევა.

მიტროს ანგარიშსწარმისება

— ჩქარა ქენი რაღა ხე დალოცვილი-შვილო. უკვლას რომ ამდინი ხნით ვევაქროს რა დახლი დამიდგება.—გაბრაზებით ელაპარაკებოდა № 2 „მკურავის“ დას. კოოპერატორს ნოქარი მიტროს მამუჩაშვილი დაბრიალი აოშა-ქალა

— პატრონჯა, ერთი ეილო მეც ათწონე, შინ გაბარებას!—მოაძახა გაოფლიანებული მა ხიფრმა მუშა-ქალმა ნოქარს, როცა პირველი მყიდველი მოზვეცებულმა ხალხმა გააწი-გამოსწია და ხურდის ბიულბულად გაბრეცა ვამოავდო. შენ რაღა ანიბაჟს დედი, პამიდორი გინდა?

— აუ, შვილო, ცოტა ჩადრიჯანის ყიღაც მინდა.

- ქიმიც მოგეცე;
- მომეცი, წაგიღებ.
- პიტნა არ გინდა?
- არ მინდა, შვილო.
- ყავა მაქვს კოვო, არ წაიღებ?
- მაქვს შვილო მყიდვი.
- არც პილპილი გინდა? კარგი რამეა!
- არ მინდა შვილო.

ამ მცირე საუბრის შემდეგ ნოქარმა მიტრომ სწრაფად აათამაშა ხელები, რაცა წვრილი პამიდორი ვერ ამოარჩია, ორი თითი მოხდენილად დააწონა სასწორს და დააღუღლი თეფში ქალაღზე მოაქცია. შემდეგ ბადრიჯანიც „ზედმეტი“ ჩაუთვალა, კონიდან ბლუჯა ქინძი გამოაგლიჯა და საანგარიშო ჩოთქს წამოავლო ხელი.

— ააა დედიჯან, ფული მოამაზად ნუ მომაცდენ

- რაღვები გეოგება შვილო?
- პამიდორი ერთი მანეთი, ბადრიჯანი —ოთხი აბაზი, პიტნა—არ წაგიღია—ექვსი შაური, ქინძი ცხრა შაური; ყავა სახლში გქონია—სამი აბაზი. პილპილი არ გიყიდა
- ხუთი შაური.—და მიტრომ ისე სწრაფად გადათვალა ჩოთქის რგოლები, რომ მყიდველმა ფიქრიც ვერ მოასწრო ისე გადაუხა და ნაანგარიშევი თანხა.

მესამე მყიდველის ჯერი დადგა.

- მიტროჯან, დამპლებს ნუ დამიწონი.
- ეა, გენაცვალე სიყმეში, შენ რომ არ გაწყვინი, კაცი ვეღარ ვნახე, საწყინებელი?!—მიმართა მესამე მყიდველს მიტრომ და მეორე გვერდობაპალი პამიდორი, პირველის მაგვირად ისე მოხერხებულად დასო თეფშზე, რომ მყიდველმა ვეღარ შეამჩნია პამიდორის „მილაღბარისხიანობა“.
- რატომ ატყუებ ამხანაგო მამუჩაშვილო მომხმარებლებს?—შევეციოთხე მიტროს.
- შენც გამოხვედი რაღა, რა დათვივით ხუმარა ყოფილხარ, სად მცალია ახლა საანგლოთ, ვერა ხედავ მუშტრები თავს მაგლიჯენ?!

— მე სერიოზულად გელაპარაკები, თითებს რომ აწონამ სასწორზე და თანაც მყიდველებს ანგარიშში ატყუებ, ხომ იცი, რომ ეს ბოროტმოქმედება.

— ში-ში-ში...—ირონიულად ჩაიციხა მიტრომ—როგორ თუ თითებს ვაწონამ, გიჟი დამიჭირე ამ შუა ქალაქში, თუ როგორ არის შენი საქმე, ჩემი თითები პამიდორზე იღავდ ხომ არ არის?

— რავე ნოქართან „გაჭრობაში“ ვერ მოვრი. ვდი „პარლამირ“ ვაგემაჯთე;

აღვიჯოვში

— ნოქარი რომ მომხმარებლებს ატყუებს, რა ზომიბს ღებულობთ? — მიგმართე ნანა ჯულაშვილს.

- რომელი ნოქარი, რას ამბობთ?!
- რომელი და—მიტროს მამუჩაშვილი.
- რას ქვია ატყუებსო, როგორ ვაბედა, შეგპირდა რასმე და აღარ მოგცათ თუ?
- შეგპირდა კი არა, წონაში ატყუებს მომხმარებლებს.
- ჰო-ო-ო. მაგე მეც კი ვიცი შე კაი კაცო.
- მერე რატომ ზომებს არ ღებულობთ?
- რავე არ ვღებულობთ, ოქმი შეგადგინეთ.
- ვის ხელშია ახლა ეს ოქმი, რატომ არავითარი შედეგი არ ჩანს?

— ოქმი მე მაქვს აგერ უჯრანი, რაღა მოვიცილი წაგიციოხხე და საყვიღურს მიტყვი.

- მაჩვენეთ აბა ეს ოქმი.
- ჯულაშვილმა მთელი უჯრები ამოქექა, მაგრამ ოქმი ვერსად აღმოაჩინა.
- ძალიან პატარა იყო ის ოხერი და სადმე გადაეარღებოდა, — სთქვა ზოლოს ჯულაშვილმა—არაფერი უშავს, ბრიჯადს გამოგყოფთ და ახალ ოქმს შეგადგენთ.
- ვშიშობ მეორედაც არ დაგეპარგოთ ოქმი, ორი კვირის შემდეგ კიდევ გარახულებთ, ოქმი დამახვედრეთ, მიტროს მამუჩაშვილი კი ძველ ოქმს გააუოღეთ...—მიგმართე მე და ორი კვირის ვადით ფაბრიკა დავტოვებ.

გია.

ლუარსაბ თათქარიძე თვილიხის ინდუსტრ. ბენიკაშვილი

ლუარსაბ თათქარიძე: — ვაჰ! ვაჰ! როგორ ბრინჯივით დაბნეულან წარწერის ასოები!.. თუმცა წერა-კითხვა არ ვიცი, მაგრამ თვალდათვალ ვატყობ, რომ ჩემი კარმიჯამო აქ უნდა იყოს გაღმობანილი.

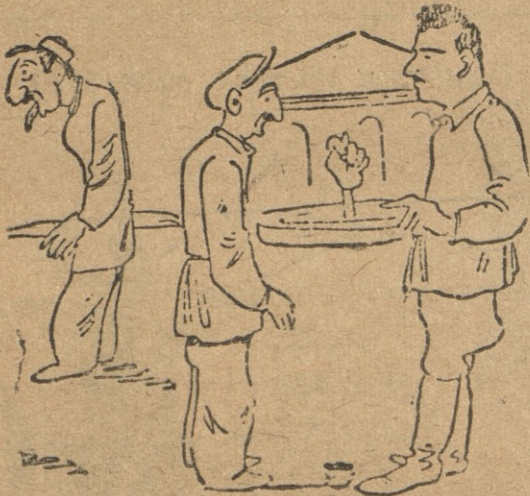
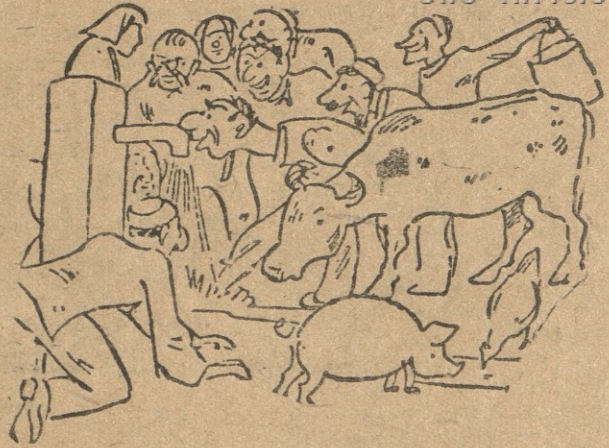
გერქაანქლთა სიგჷარი

„ნიანზის“ გრიგალის მასალაზიდა

1.

ერთხელ მხოლოდ, ისიც ძილში არ ვიყავით ჩვენ საწყალი, რადგან ყველგან ჩვენს ქალაქში ზუნხუხებდა წყაროს წყალი. ყოველ ქუჩას, ყოველ ეზოს ამშვენებდა წყლის ონკანი, აღარ იყო წყალზე რიგი, რიგი გრძელი და ორგანი. გამეღკლნი და აქ მცხოვრებნი სიხარულით იყვნენ მთვრალი. ხადგურშიაც აქაც-იქაც ყველგან იყო მიღში წყალი. ცურაობდენ წყლის ვანებში კამეჩი და ყოვლი არსი. კობტა ქალაქს გურჯაანს შქონდა სულ სხვა შინაარსი. სიზმრად ენახე: მწყუროდა და... დავეწაფე პირით წყაროს ვსვამ წყალს, მაგრამ იგიარ იძღობი. მსურს ზღვა წყაროდ დამეღვაროს.

2.

გამეღვიძა... (ო, ნეტა რად?) მძინებოლა ნეტა ისევ... გამეღვიძა, გამიფრინდა ყოველივე სიხალისე. მწყუროდა და... წამოვვარდი განაცოფი როგორც მხეცი. მწყუროდა და წყალს ვეძებდი, იქით ვეცო, აქეთ ვეცო. მოვიარე არე-მარე ხადგური თუ დიდი ქუჩა. მაგრამ ვერსად წყლის წყურვილი ვერაფერმა დამიყუჩა. გზაში შემხვდა თავმჯდომარე საბჭოისა ქალაქისა კაცი სქელი, ზორბა, დიდი მსგავსი საქო დალაქისა. — მომეშვილე, ძმაო, წყალი, ვერსად ვნახე იგი აქ წე! მიბასუხა:—შენ ვინცა ხარ დაგლოფია, ძმაო, საქმე. რად არ იცი ღვინო წყალსა რომ სჯობია ათასჯერა! წყლის მივიერ ღვინოს ვულაძვ გამასოქა და გამშერა. დამიჯერე წყალს სჯობს ღვინო—აი ჩვენი კარდანახი, და ვინც არ სვამს ღვინოს, მასზე ყველაფერი არის ახი.

ზმუკი.

„ს ვ ე ც ი“

—კი მაგრამ „რაიტობ“—ში რომ შახორებდი იქაც ასე საყვილოდობდენ შენში?
—გაგიკია?... მაგრამ ერთხელ—კა ჩამიწერეს შრომის სიაში „მალაზიის გამგე ამხ. კოლია ბერნაცვი გადაყენებული იქნას თანამდებობიდან ბორტმომქმედებისათვის და ანგარიშის დროზე გაუსწორიბობისათვის“—ო, ამისთვის ხომ არ მოგხსენეს?
— კი არ მომხსენეს, გლეხთა დამხმარე ბრიგადან ლიკვიდაცია ეყო და მეც ლაქვიდაციის გამო დამითხოვეს 1933 წ. 20 სექტემბერს.
— შეძლევთ ათე შახორებდი?
— სად და ექვსი თვი ამოშორად ვიარე. ძმაო, შიმშილ —კი 1934 წ. 21 აპრილს მოვიწყვე საქმარაგვასაღე ბის დ.მ.კ.-ს სამწყვდილე განყოფილებაში პ.მ.ა. გამყიდვილათ და ჯერაც აქ ვმუშაობ.
— აქ ბევრს საყვილოდობენ შინზე?
— საყვილოდობენ, მაგრამ მართლ

საყვილოდობენ რას ვანდებინ. ეო ხელ კიდეც გამასამართლეს სიმთვრალისა და დებობის ატენის გამო. სასამართლოს წინაშე სიტყვაში გამოსულ ამხ. შურა მელაძემაც კი მიმითთა ამხანაგურათ რომ „მომხმარებლებს თითს აუ უწონი საქონელზე და წონაში ნუ ატყუილებ, თორემ ხომ ი 26 ივლისის დადგენილების შინაარსით, — ისიც დააბატა: — მომხმარებლებს ზრდილობიანთ მოეპყარი, რომ ოყვირი რას უყვირი, რომ ლანძღვ, რატომ ლანძღაო“ — მაგრამ ესეც არაფერი. ერთხელ კედლის გაზეთშიც კი დამხატეს და გამწერეს, რომ „ზე“ ნაკებზე უშვებ საქონელსო. მაგრამ იმასაც 30 აგვისტომდე ქონდა ჯიდა, ე. ი. მოისმინეს, წაიკითხეს და ხალხი დარჩა მხიარული. აი იმის შედეგი.
გამეგობან პიერ სასტიკად გაფრთხილებული ვარ სალაროს გარეშე

ფულის მიღებისათვის, მაგრამ შიშა მასხარაშვილი სულ ხომ იქ არ დაშედება. საამისოდ მე ზედმეტ საათებს ვმუშაობ. ე. ი. მოლორის ძილში ყოვანს დროს გყიდი საქონელს და ვიღებ უმისოდ ფულს. ამა დროზე რომ მოვიდე და წავიდე მაშინ მოლორეც ხომ იქ არის და ხალტურაზე ლაპარაკიც ზედმეტია. ფული სალაროში შედის და არა ჩემს ჯიბეში.
აბა როგორ ვიხდა ძმაო: ცოლ-შვილი შეინახე, ზაფხულობით დასასვენებლად გავზაფიე 1 ნახ. — 2 თვე, ზოგჯერ ცოტა-ცოტა ვადაკაო. ამაზე კანონიერი ჯამაგირი რას მეყოფა, თუ ცოტა გვერდობიდან არ „წაიომასქენი“
მეც რისი მეშინია, გაბგეობას პირიქით ვაძლოვ განცხადებას და მოხსნას ვთხოვლობ, მაგრამ არა მხსნიან, სპეციალისტი ვარ და რას მომსანიან?
მ. ნადიაშვილი

ღირსი: — ცოტა ხანს შემისვი და გამაქროლე ჩემო ბეგობარო, რაცა ღირს ვა-
დავისხდი

ცხენი: — რატომ არ გრცხვენია რომ მაგას მეუბნები: ხომ ხედავ რომ ფეხები
დამტვრეული მაქვს...

„ბ უ ხ ი ს“ ს ი მ ლ ე რ ა

მ ი ზ ე უ ზ ი

სალაროში ფლოიდს ჩაქვდი,
ამოვგლიჯე, როგორც ვარდი.
მოვეწონე, მომეწონა,
შემიყვარა შეუყვარდი.

მაშინ მივხდი „ტრფობის ნაყოფს“
და დამეცა თაგზე ზარი.

ვფიცავ, ვფიცავ ბალანსებო,
დაემაჯიკო გრძნობა ურჩი,
გამსახლის გზას თუ ავშორდი,
„ჩაჯდომა“ ს თუ გადაურჩი.

აპონის მიერ ერთა ლიგაზე გა-
ვხანელ დელეგაციის ყოფილმა
მეთაურმა მაცუოკა იუსუქემ უა-
რი განაცხადა პარლამენტის ქვე-
და პალატის წევრებზე და პალი-
ტიდან გამოვიდა.

დაიკვნესა წარმოებამ
— „რად მომტყვე სიკოჯილეთა“!
ხმა მომემა გამსახოიიან.
— „აწი ჩემთან იცოცხლო!“

ვფიცავ, ჩემო ბალანსებო,
აწ „ქაფა“ ხელი ალარ ვახო,
სალაროში ხელოს ყოფა
საფრთხობელად დავისახო.

პარლამენტიდან გაქრომა
მომხ მოუნდა ბურანა
მომ ხელი მოუპოვინოს
სამხედრო დიქტატურასა.

ბალანსა რომ გე საფოდა,
ზოთქა რომ გავკარ-გამოვკარო

სწორი უენიუვნა

თბილისის ფურნეებში ხშირად

დამწვარი პური იყიდება.

— გაიქეცი ჩქარა და საწყობიდან ნახშირი მომიტანე!
 — საწყობში რა მინდა: ფურნეში ვინა ნახშირზე ნაკლები პური იყიდება?!

დიღე ლიბეჯანი

(სოფ. დიღომის რაიონში)

— ბიჭო, შე უსვინდისო, არა გრცხვენია რომ აღარაგინ დატოვე გაუქტურდავი? ყველას პირზე აკერია: „გულაბ—სოსო“ (აღამა სონლულაშვილი) ქურდიანო.
 — მერე რა მოხდა ამით?!
 — ის მოხდა, რომ კოლექტივის წევრი ხარ და თქვენი კოლექტივის საწყობში არაფერს სტოვებ: „ჯანთა ლი.“ ფუთი ხახვი, ხორბალი, ფული და რა ვიცის!...
 — მერე რა მოხდა ამით?!
 — კოლოტატურსაც ხომ მოპარე ხორბალი და ინდაური.
 — სწორია!
 — 15 მაისს. ღამის 3 საათზე „თეთრი დუქნის“ შუშა რომ გატეხე და მოხარშული თევზები ააპარე... იქვე დაიპირის შინ არ იკავი?
 — თუ დათქორეს ჩქარა გამომიშვებს. მერე რა მოხდა ამით?
 — რა მოხდა და ამის შესახებ დიღომის კოლმეურნეობის თავმჯდომარეს ვკითხოთ...
 სიმა—სომა.

— * —

თეფხი

ღვ. მკ-4 ავთიაქში საყიდ კბილის ფურნეს პირველ ხმაურებისთანავე დასთავაზოთ ახალი

ხალხურ კილოზე

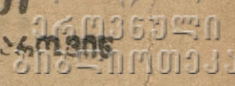
„სამატიანე“ (იანეთი. სამტრედიის რაიონი)

კოლექტიველი გოგონა,
 ჩემო შეფთვალა თანაო,
 ასეთი ტურფა ქმნილობა,
 ნეტავ, რამ ვაგაინაო?
 ჩემი აცოცხლის ვარსკვლავო,
 ჩემი მზე, ჩემი მთვარეო,
 სოფლის დამკვრელი რომა ხარ,
 იმიტომ შეგიყვარეო!
 ნუ მომკლავ შინი კვნესამე,
 ნუ მომკლავ გეაჯებო...
 მეც ხომ ტრაქტორის ტექნიკას
 თანდათან ვეფუფლებო?!
 ნუ გამწირავ გენაცვა,
 შრომად აღვხნილო თინაო...
 მოდი და ერთად შევდლოდეთ,
 ვით ფოლადი და რკინაო!
 და მუდამ ჩვენად მიგვაჩნდეს
 ქვეყნის ღობი და ქარიო...
 დედის რძე მხაბად შეგერგოს.
 ვინც გაიშავის პირიო!...

სამატიანე
 ბევრჯერ გათვინდა დამე,
 ბევრჯერ დალობდა დღე და—
 ჩემს დამარულღებულს ვეძებ
 ვეძებ. ვეღარსად ვხედავ.
 სამჯერ ზამთარმა მხანა
 სამჯერ მომძღვინა ვინცა
 მისთვის ვადვიქმც ალბად.
 შევეფუფლებს ბარად
 რადიო.
 დავიხით: გაოიქულ მიბღვრად
 მედა ეს ჩემი ბედი,
 ერთხელ ავმღერდი მარტო
 ვით მომაცვდავი გვდი-
 ენლა ნაგავი მჭამს და
 თავზე მაყრია მტვერი,
 ვადავადწყდი ყველას
 წყევარც ვახდა მტერი.

„შეიძინეთ „ხალხურ კილოზე“,
 შეიძინეთ კბილის ჩოთა
 ღვრი ეს არ დაგვირღებთ—
 დღეში რაღაც წვედილს ითხა.

ზუგდიდი: წ. ჯერის საბარაკებეროს თანამშრომელმა დალაქმა კაკულამ მცნობ ქალზე იერიშის მიტანის დროს. ლაზითანი სილა თილო. სხვა დ-ლაქები შურის თქალით შეხედენ ამ ამბავს, რადგან ეს უკვე მე-19 მემთხივია კაკულის ცხოვრებაში.

მაკრატელი

თავდასხმა

ხინაქი: საკვავოობის ფართელელს თავს დაესხნ ამბვე კოოპერატივის გამგის წერილები და უგზო უკვლოდ გაიტაცენ ნაცნობ - მეგობრებისაკენ. გამოყოფილია მდევარი, რომელმაც ჯერ-ჯერობით კვალს ვერ მოგნო.

კავალერისტი

იზვითი მონადირე

ხობი: სახელგანთქმულმა მონადირემ აკაკო ჯინორიძემ ხელი მიყო ძაღლებზე ნადირობას, ამის მიზეზად უნდა ჩაითვალოს ის გარემოება: რომ შემოსხენებულმა მონად რემ ვერ მოკლა ბეწვინი ნადირი, რომლის ტყავიც მონადირეთა კავშირის მადახას უნდა ჩააბაროს.

როკიელი

უდანაშაულო მსხვერპლი

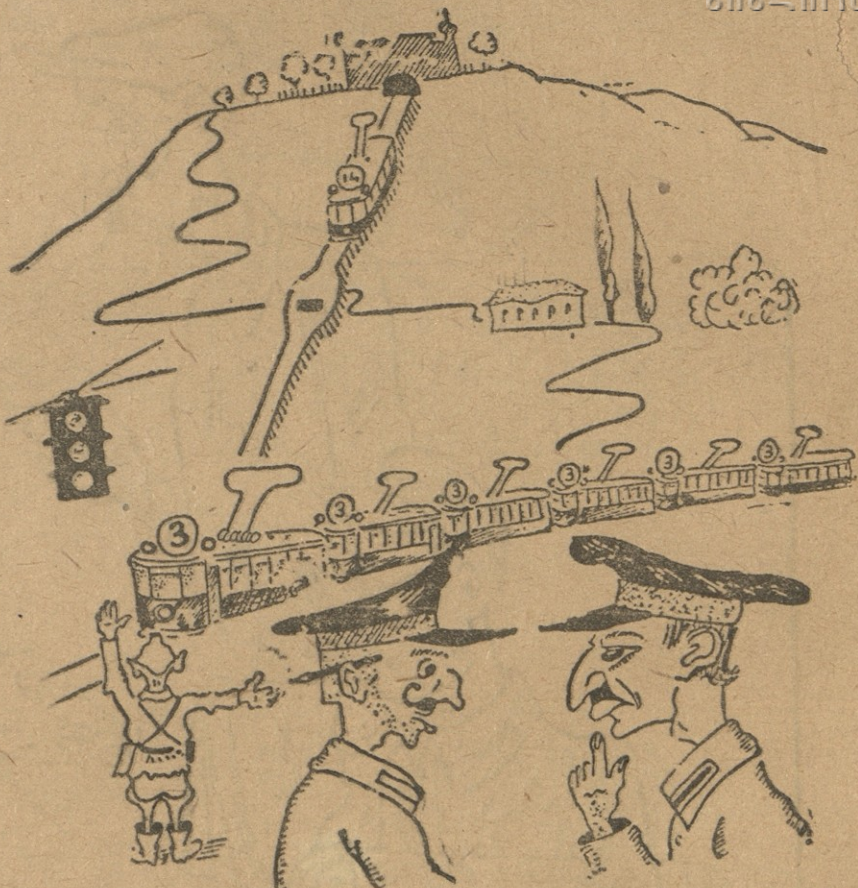
ხობი: რაფინგანოს ბულატერ ნების კაბინეტში უდროვოდ გარდაიცვალა მსაწველებლების ოთხი თვის ხელდასი.

პანწმ.

მოგვეშველეთ

სადგ. რიონი: ადგილობრივ სასადლოში კუქის ანთებით შიშვე ავად გახდა ორი ქოფაქი ძაღლი. ავად ვახდომის მიზეზად ასახელებენ სადილების „მალახარის ხიანობას“. მდგომარეობა უწყვეტია.

იტრიელი.

კონტროლითი (ამიანავს) — ტრამვაის სამმართველოში მინდა წავიდე, მაგრამ არ ვიცი რომელ ვაკონზე დაუჯდე. ვინ იცის იქნებ ფუნქციონირზე ამომყოფინოს თავი!

შეჯიბი

— თუ კაცი ხარ ერთი მაგარი ფუნქარი მომიყიდე!
— რატომ მაინც და მაინც მაგარი ვანა რბილი არ ჯობია?
— არ გამოდგება! რეზოლუციების დასაწერად მინდა.

რამაქციისაგან

ნაინგის 19 №-ში მოთავსებული შენიშვნა („გოდორში“) წაღვერის აღთაქის შეხებ, არ დადასტურდა.

სმარაშინას (აქვე) არ ვიცით რაი თქმა
გინდით ამ ლექსით:
კარაქმრეწვის მალაზია
შეუუენოთ გოგრები
შიგ მუხიკა შეფუფანით
ვათამაშოთ ნოქრებო.
კარაქმრეწვის ნოქრების რა მოგახსებოთ
და ტ.ს.კ. № 61 ბურის წერტის გამყიდველს
ზაქარაშვილს და მის დამკაშებს საცვაკავოთ
არ ცალიათ: ძინი „საქეს“ აკეთებენ.
მუსრანელს (აქვე) მოგყავს ნაწყვები
თქვენნი ლექსიდან რომელსაც ეწოდება
პარტაქტივის დახურულ გამანაწილელის
თანამშრომლის სიმღერა:
პარტაქტივის დახურულში
ამიტომ ვარ დარიაკოვო
რომ მოხულია ხაქონელი
ნაცნობებზე ვარიგოვო.
ამ განზრახვით დამდგარა ალბათ კანდელაკი
პარტაქტივის დახურულ გამანაწილელის

ლებლის მოლარეთ.
ვისულს (შორაპანი) იწერებთ:
ხალაროში რკინის გზის
რითეებებს არ ყიდიან
სამი დღეა აქ ვიცდი
შემეცვალა „ვილია“
ოღიშელს (ზუგდიდი) თქვენნი ლექსი
მე იწყებოდა
კობტა
ქალო
წარბიანო
კულა-
კები
გარბიანო.
თქვენნი ლექსი იმ კულაკებს კვალდაკვალ
აედღენა და მათთან ერთად გოდორის
ძირში ჩაყოთ თავი. იქიდან მანამდე არ დაბრუნდება,
სანამ რითიების გამოძებნის გარდა
და აზრიან ლექსების წერასაც არ დაწყებულთ.

ნაბ. ღონის.

მივლინებული:—ბედელი და სახიშინდე დანგრეულია, გადასაჭადი საშუალებანი უწესრიგოდ ყრია: თქვენ არავითარი პრაქტიკული ზომები არ მიგიღიათ მოსავლის ახადებად.
 — ჩემი მხრივ ყოველგვარი ზომები მივიღე: მთელი ოთხი საათი ვილაპარაკე მოსავლის აღების ხაეროაშორისო და საშინაო პოლიტიკურ-ეკონომიურ მნიშვნელობის შესახებ.